

σθανθεῖσα ἔτι ἐν ἑαυτῇ τὰς θυέλλας τῆς καρδίας, γαληνία ἐπιφάνεια λίμνης τῆς ὁποίας τάβαθῃ κύματα οὐδεμία πνοή ἐρυτίδωσε, μὴ γνωρίσασα ἄλλα πάθη ἐκτὸς τῆς στοργῆς καὶ τοῦ φίλτρου,

Παιδίον εὐχαρὶ τῆς χθές, τῆς αὔριον παρθένος

κατὰ τὸν ποιητὴν, ὑπὸ τὸ ἀμαρτωλὸν βλέμμα τοῦ Φαύστου ὑπέστη τὴν πρώτην ἐρωτικὴν θυέλλαν καὶ τὸ παιδίον διεδέχθη ἡ παρθένος. Ἡ Μαργαρίτα εἶνε εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ποιητικῶν τύπων τῶν τελευταίων αἰώνων καὶ μεγάλως ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ τῆς Γερμανίας βίου. Τὸ ἰδεώδες τῆς Τευτονίδος γυναικός, τῆς ψυχρᾶς μὲν κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ διαπύρως καὶ αἰώνως ἐρώσης, τῆς γυναικός ἣτις μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν αὐτῆς διαπνέεται ὑπὸ τοῦ περιπαθεστέρου ἔρωτος πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν αἰτία τῆς ἀπωλείας τῶν προσφιλεστέρων αὐτῇ ὄντων, τὸ ἰδεώδες τῆς γυναικός ἐν Γερμανίᾳ ἐνεσαρκώθη ἐν τῇ Μαργαρίτᾳ. Οὕτως ἡ Βεατρίκη ὑπῆρξεν ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἐθνικοῦ ἰδεώδους τῶν Ἰταλῶν. Διὰ τῆς ἐξάλλου αὐτοῦ φαντασίας ὁ Δάντης, ἐδίωκε, λέγει ὁ Dumesnil, τὴν Βεατρίκην αὐτοῦ ἀπὸ οὐρανοῦ εἰς οὐρανόν. Ἡ Βεατρίκη κατεβιβάσθη ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Τέχνης ὡς Madona. Ἡ γυνὴ ὑπῆρξε ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ἰταλίας βίου τὸ ἰδεώδες τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ποιήσεως. Ἡ σχολὴ τῆς Ρώμης ἐκφράζει ἐν αὐτῇ τὴν ἰδεώδη τελειότητα ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἡ Φλωρεντινὴ σχολὴ διατυπεῖ ἐν αὐτῇ τὴν αὐστηρότητα τοῦ πνεύματος, ἡ Λομβαρδικὴ σχολὴ ζωγραφεῖ ἐν αὐτῇ τὴν ἄρρητον διάχυσιν, καὶ ἡ Βενετικὴ τὸν μητρικὸν χαρακτῆρα. Ὁ ἰδεώδης οὗτος τύπος ἐμπνέει ἔτι οὐ μόνον τὴν Ἰταλικὴν ἀλλὰ καὶ ξένων λαῶν τὴν ποίησιν. Ἐντεῦθεν ἔχομεν τὴν Λαύραν τοῦ Πετράρχου κατὰ τὴν XIV ἑκατονταετηρίδα καὶ τὴν Φιαμμέτταν τοῦ Βοκακκίου. Ἀλλὰ μὴ καὶ ἡ Δυσδαιμόνα, ἡ ὠραία Βενετίς τοῦ Σαίξπηρου δὲν εἶνε Ἰταλικὸς τύπος; Μὴ ἡ Ἰουλιέττα δὲν εἶνε ἐπίσης ἡ περιπαθὴς ἐρωμένη τῆς Βερόνας, ἡ διαδραματίσασα τὸ τραγικὸν αὐτῆς μέρος τῷ 1303 καὶ ἡ ἐμπνεύσασα ἔτι τὸν Lope de Vega καὶ ἐπιδράσασα καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἐρωτοκρίτου, τοῦ περιπαθοῦς Κορνάρου; Καὶ ὅμως ὁ Γκαῖτε, ὡς οὔτε ἐν τῷ Φαύστῳ, οὔτε ἐν τῷ Μεφιστοφελῇ προσήγγισε πρὸς τινὰ τῶν γνωστῶν τύπων, οὔτω καὶ ἐν τῇ Μαργαρίτᾳ. Καὶ δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι ἡ Μαργαρίτα, ἡ ἀναπτύσσουσα ἐν τῇ δράσει αὐτῆς ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς Ἰταλικῆς Madona τῶν διαφόρων σχολῶν, καὶ ὅλην τὴν περιπάθειαν τῶν μεσημβρινῶν ἡρωϊδῶν τοῦ Σαίξπηρου, ἐκπροσωπεῖ ὅμως τὸ ἰδεώδες τῆς Γερμανῆς γυναικός καὶ διαπνέει ἔτι καὶ σήμερον τὸν κοινωνικὸν καὶ φιλολογικὸν τῆς Γερμανίας βίον, ζῶν καὶ ἀπαράφθορος τύπος, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ Γερμανία μετὰ τῶν παραδόσεων τῆς, τοῦ μελαγχολικοῦ οὐρανοῦ τῆς, καὶ τῶν ἐθνικῶν αὐτῆς ἰδεωδῶν. Ἡ Μαργαρίτα ἐξεταζομένη ἐν τῇ δραματικῇ αὐτῆς ἀνελιζει θῆλπηται ἐκτεταμένην ἐνδιατριβήν. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ ἄγνωστος ξένος τιτρώσκει τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ

τὰ πρῶτα ἀόριστα τοῦ ἔρωτος συναισθήματά καταλαμβάνουσιν αὐτήν, ἀπὸ τῶν σκηνῶν τῆς ἐν τῷ κήπῳ συναντήσεως πρὸς τὸν Φαύστον, μέχρι τῆς σκηνῆς τῆς φυλακῆς, ἐνθα τελεῖται ὁ ἐξαγνισμὸς τῆς γυναικός, ἣτις πολὺ ἠγάπησε, ἡ Μαργαρίτα παρουσιάζει τοὺς λαμπροτέρους ποιητικοὺς χαρακτῆρας. Ἀφ' ἧς τὸ περίσελας τῆς ἀγνείας περιλάμπει τὴν παρθενικὴν αὐτῆς κεφαλὴν, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ ἀκάνθινος τοῦ μαρτυρίου στέφανος καθαιμάσσει τὸ κρινώδες αὐτῆς μέτωπον, ἡ συμπαθὴς τῆς Μαργαρίτας μορφή ἀκτινοβολεῖ τὴν λάμψιν τῆς ἀγνείας καὶ τοῦ ἔρωτος.

Τοιοῦτοι οἱ τρεῖς μεγάλοι τύποι, οἱ ὑπὸ τὰς ἐξοχωτέρας συνθήκας συμπλακέντες, ἐν' ἀποτελέσῳσι τὸ δαιμόνιον ἀριστούργημα τοῦ Γκαῖτε, ἐν ᾧ ἡ φύσις καὶ ὁ βίος ἀπεικονίσθησαν ὑπὸ τὴν ἀκριβεστέραν αὐτῶν ὄψιν. Οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς μανίας τοῦ μυστηρίου ἐζήτησαν κατακόρως τὴν ἀλληγορίαν καὶ ἐν τῷ Φαύστῳ, ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς θεολόγους, οἰτινες, κατὰ τὸν Βολταῖρον, ἐπιζητοῦσι τὴν ἀλληγορίαν καὶ τὸ θεόπνευστον εἰς πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τῶν Ἑβραίων ποιητῶν ἀπέρρευσεν. Βεβαίως ἐν ἔργοις, ὡς ὁ Φαῦστος, ἐν οἷς ἐν μικρῷ περιλαμβάνεται σύμπας ὁ τῆς δημιουργίας κύκλος, φύσει ἐνέχεται ἡ ἀλληγορία, ἀλλ' ἡ ἀλληγορία ἡ ἀπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν ἐκπηγάζουσα καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καθ' ὠρισμένον τι σχέδιον τελεσιουργημένη. Ὁ Γκαῖτε ὑπῆρξεν ὁ πιστότερος ζωγράφος τῆς φύσεως, δι' οὗς λόγους ἐξεθέμεθα ἄνωτέρω, ἡ δὲ σκοτεινὴ ἀλληγορία ἥκιστα ἁρμόζει εἰς τὴν διαυγῆ διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ῥῶς, ῥῶς ἐζήτη καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου αὐτοῦ στιγμὰς, καὶ ὅστις, ὅτε ἀπὸ βαρείας ἀνέρωσε νόσου, νύχαρίσκει τὸν Θεόν, ὅτι τὸν κατέλειπεν, ἵνα θαυμάζῃ ἔτι τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου του.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΚΙΝΕΖΟΙΣ

Θὰ ἐκπληχθῶσιν ἴσως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, μανθάνοντες ὅτι ἡ γυμναστική, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἱατρικὴ τις γυμναστική, ἐθεραπεύετο παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς, πρὶν ἢ αὕτη γνωσθῇ εἰσέτι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων.

Πρὸ 2 χιλ. ἐτῶν περίπου π. Χ. ὁ θεμελιωτὴς τῆς δυναστείας τῶν Chang, διέταξε νὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῶν θερμῶν τοῦ τὸ ἐξῆς ἄξιώμα: «*Ἀνακαινίσθητι καθ' ἐκάστην τελείως, ἐπαράλαβε τοῦτο ἐκ νέου, ἀκόμη ἐκ νέου, καὶ πάντοτε ἐκ νέου*».

Τὸ ἐπιβληθὲν τοῦτο καθήκον ἐκάστῳ, ὅπως ἐργάζεται ἀδιακόπως πρὸς τελειοποίησίν του, προφανῶς εἶναι ἡ μόνη συνθήκη τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὴν ἔμφυτον αὐτοῦ τελειότητα. Ὁ Κινεζικὸς λαὸς διέσωσεν, ἐν

πολλοῖς, καὶ τὴν παράδοσιν ταύτην, ἥτις, ἀναμφιβόλως, συν-ετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς αὐτοκρατορίας.

Αἱ κανονικαὶ καὶ ἔρρυθμοι κινήσεις, ἦσαν ἔκπαλαι ἐν χρή-σει παρὰ τοῖς Κινέζοις πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ψυχικοῦ σθένους καὶ τῆς δεξιότητος, καὶ καταπολέμησιν νοσημάτων τινων. Ἐν τινι ἐξ ἐξήκοντα καὶ τεσσάρων τόμων Ἑγκυκλοπαιδείας δημοσιευθείσῃ περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος ὑπὸ τὸν τίτλον «Σάν-Τσαι-Τουκεϊ», εὐρίσκεται συλλογὴ ξυλογραφημάτων παριστάντων εἰκόνας ἀνατομικὰς καὶ γυμναστικὰς ἀσκήσεις μετὰ ἐξηγητικῶν κειμένων. Δικαιούμεθα λοιπὸν νὰ πιστεῦσω-μεν ὅτι τὸ Οὐράνιον Κράτος κέκτηται ἐπίσης συγγραφῶν τι-νων τῆς ἱατρικῆς γυμναστικῆς.

Μεταξὺ τῶν κινήσεων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν μέθοδον ταύτην, περιλαμβάνεται ὁ μαλαγμός, αἱ ἐντριβαί, ἡ πίεσις, ἡ πλήξις, ὁ παλμός, καὶ πλείστα ἄλλα παθητικαὶ κινήσεις, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ, μετ' εὐστοχίας γινομένη, ἐπιφέρει οὐσιώδη ὑγιεινὰ καὶ ἱαματικά ἀποτελέσματα. Ἄλλως τε ἐν Κίνα αἱ διάφοροι αὗται κινήσεις εἰσὶν ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτά-των χρόνων. Χρῶνται δὲ τούτων, ἵνα λύσωσι τὴν ἀκαμψίαν τῶν μυῶν, τὰς σπασμωδικὰς συστολάς, τὰς ρευματαλγίας μετὰ τὴν πώρωσιν τῶν καταγμάτων, καὶ εἰς πλείστας ἄλ-λας περιπτώσεις πληθώρας αἵματος. Αἱ μέθοδοι ὅμως αὗται παρήκμασαν τὴν σήμερον μετὰ τῶν ἐξέων τοῦ λαοῦ, καὶ διε-τηρήθησαν μόνον ὑπὸ τῶν κουρέων, ἢ ὑπὸ ἀνθρώπων δια-τρεχόντων τὰς ὁδοὺς, καὶ ἀναγγελλόντων τοῖς διαβάταις τὴν παρουσίαν των διὰ τῆς πλήξεως ὀργάνου τινος. Οἱ πλείστοι περιηγηταὶ ποιοῦνται μνεῖαν περὶ τῆς μεθόδου ταύτης καὶ τῶν σωτηριωδῶν αὐτῆς ἀποτελεσμάτων.

Ὁ P. Amyot διηγεῖται ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γραφείσῃ «Ἱστορίᾳ τῆς Κινεζικῆς Αὐτοκρατορίας», ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γιό-Κάγκ-Χί, ποικίλα νοσήματα ἐρήμουν τὴν χώραν, ὡς ἐκ τῆς ὑετώδους καὶ νοσώδους ἀτμοσφαίρας. Ὁ αὐτοκράτωρ διέταξεν, ὅπως πάντες οἱ πάσχοντες ὑποβληθῶσιν εἰς σωμα-τικὰς ἀσκήσεις. Συνήθριζον τούτους πρῶϊαν καὶ ἐσπέραν εἰς τὰς δημοσίους πλατείας ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν διεύθυνσιν εἰδι-κῶν προσώπων περιβεβλημένων ἀπόλυτον ἐξουσίαν, καὶ τοὺς ἡνάγκαζον νὰ κινῶνται. νὰ ὀρχῶνται, νὰ τρέχωσι, νὰ πη-δῶσι, μέχρις ὅτου περιέπιπτον εἰς ἐφίδρωσιν, ἣν ἐνόμιζον ἀ-ναγκαίαν, ὅπως ἐπενεργήσῃ κατὰ τῆς νόσου.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἀνερρώνουν οἱ ἐξησθηνηκότες, καὶ ἐνισχύοντο οἱ σμικρὸν τὴν ὑγίαν προσβληθέντες. Ὁ P. Amyot διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἔδρυσεν τοὺς ὑγιεινοὺς χοροὺς, τοὺς γνωστοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα «μεγάλαι βάσανοι» (grands tourments).

Τέλος ἡ τῶν Κινέζων γυμναστικὴ ἐθεωρήθη «ὡς ἀληθὲς θρησκευτικὴ ἄσκησις, ἥτις, ἰῶσα τὰ σωματικὰ νοσήματα, ὑπολῦει τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς δουλείας τῶν σωματικῶν ἀπολαύ-σεων, καὶ δύνανται, συμπληροῦσα ἐπὶ τῆς γῆς τὰ καθήκοντά της, νὰ ὑψωθῇ ἐλευθέρα πρὸς τὴν τελειότητα καὶ τὴν αἰδιό-τητα τῆς πνευματικῆς φύσεως».

Οἱ ἀνατολικοὶ λοιπὸν λαοὶ ἐνησχολήθησαν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς τὴν γυμναστικὴν, ὡς ἐκ τῶν ὑγιεινῶν καὶ ἱαμα-τικῶν αὐτῆς ἀποτελεσμάτων.

Ἡ πρὸς τὰς ἀσκήσεις ἐφεσις μετέβη ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κρήτην, ἐνθα ἐφηρμόσθη ὑπὸ ἔποψιν στρατιωτικὴν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σπάρτην, ὅπου διέσωσε τὸν χα-ρακτῆρά της. Ἐν Ἀθήναις δ' ἰδίᾳ ἐξετιμήθη πολὺ περισσό-τερον, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς σωματικῆς καλλονῆς ἐπίδρασιν, τῆς συνηνωμένης μετὰ τῆς εὐκαμψίας, τῆς κουφότητος καὶ τοῦ ψυχικοῦ σθένους.

EUGÈNE PAZ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ Β. Ζ. ***

Μάτην ἐν ᾧ σμά μου ζητεῖς· δὲν ψάλλει ἡ καρδιά,
 "Οταν παρέλθῃ τῆς ζωῆς ἡ πρώτη γοητεία.
 "Ἄν μέλπ' ἡ ἀηδὼν φαιδρᾷ τοῦ ἔαρος τὰ κάλλη,
 Πλὴν διακόπτει τ' ᾧ σμά της ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ.
 Καὶ σὺ ἂν φέρῃς τῆς ζωῆς τὸ ἔαρ εἰς τὰ στήθη,
 "Ὅμως χειμῶν περὶ ἐμὲ ἀγρίως διεχύθη.

Ἀθῶα, ὡς τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων, ἡ ψυχὴ σου,
 Ὡς ὑπνοβάτης ἄγγελος ἀγνώστου παραδείσου.
 Ἐνθους τρυφᾷ εἰς τῆς ζωῆς τὰς πρώτας συγκινήσεις
 Οὐδὲ μαντεύει, ἀγνοεῖ τὰς θλίψεις, τὰς παθήσεις.
 Εἶνε τοιαύτη, κόρη μου, ἡ πρώτη ἡλικία,
 Εἰς τῆς ζωῆς τὴν χαρραυγὴν χρυσὴ ὑπνοβασία.

"Ὡ! μέχρι κόρου τὴν ζωὴν μή, φίλη μου, ἐγγίσης
 Κ' εἰς τὴν πραγματικότητά μὴ ἔτι ἐξυπνήσης.
 Θὰ ἀποπτῇ τὸ ὄνειρον, θὰ σβύσῃ ἡ μαγεία
 Καὶ πῶσις ἡ ἐξέγερσις θὰ σ' εἶνε καὶ πικρία.
 Μὴ ἐρευνήσης τὸ πικρὸν μυστήριον τοῦ βίου.
 Εἶνε ὁ ἀκανθόβλητος σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου.

"Ὡ! εἴθε ἔαρ διαρκὲς νὰ θάλλῃ ἡ ζωὴ σου
 Χαρὰ νὰ τὸ δροσοβολῇ, ἐλπίς νὰ τὸ μυρόνη,
 Νὰ ἀγρυπνῇ ἡ Πρόνοια ἀείποτε ἐγγὺς σου
 Τὸν πόνον σου μὲ ἄρωμα γλυκὺ νὰ βαλσαμόνη.
 Καὶ ἂν ποτε εἰς δάκρυα λουσθῶν, τὰ βλέμματά σου,
 Νὰ εἶν' ἐκχειλίσαις χαρᾶς τ' ἀθῶα δάκρυά σου.

Ἀθῆναι, Φεβρουάριος 1886

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

"Ἄν πρὸς στιγμὴν Σελήνην μου, τὸ νέφος σὲ σκεπάζει.
 Ἡ ὄψις σου θ' ἀναφανῇ καὶ πάλιν λαμπροτέρα.
 Ἄλλ' ἡ καρδιά μου ἐνῶ νυχθημερὸν στενάζει,
 Ἀντὶ χαρᾶς τὴν ἀπειλεῖ δδύνη πικροτέρα.

Ἀλλοίμονον... διὰ παντὸς μοὶ ἦμαρτο νὰ κλαίω,
 Καὶ ἐν σκοτίᾳ φοβερᾷ τὸν βίον νὰ διέλθω.
 Μόνος ὡς Βύας, νὰ θρηγῶ, ὡς Τάνταλος νὰ καίω,
 Ὡς οὐ, εἰς μνήμα παγερὸν εἰς ῥάκη νὰ κατέλθω.

(Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύους 27 Μαρτίου 1887)